

Sygn. akt II Ka 569/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SO Krystyna Święcicka
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Bożeny Grochowskiej-Małek

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2013 r.

sprawy **M. D. i R. D.**

oskarżonych o przestępstwo z art. 13 §1 kk w zw. z art. 278 §1 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonych M. D. i R. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 5 września 2013 r. sygn. akt II K 709/12

w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne; zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonego R. D. kwotę 390 złotych zaś od oskarżonego M. D. kwotę 610 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 569/13

UZASADNIENIE

M. D., M. S. i R. D. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 09 lipca 2012 roku w L., w powiecie (...), w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia rynien miedzianych w ten sposób, że zdemontowali ze ścian budynku kościoła rynny wartości 2500 zł na szkodę Parafii (...) jednakże celu tego nie osiągnęli z uwagi na spłoszenie przez proboszcza tej parafii, przy czym M. D. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w stosunku do M. S. i R. D., zaś w stosunku do M. D. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

II. w nocy z 14 na 15 lipca 2012 r. w G., w powiecie (...), w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać zaboru w celu przywłaszczenia rynien miedzianych w ten sposób, że zdemontowali ze ścian budynku kościoła rynny wartości 5201 zł na szkodę Parafii (...), jednakże celu tego nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy policji, przy czym M. D. czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w stosunku do M. S. i R. D., zaś w stosunku do M. D. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

III. w nocy z 14 na 15 lipca 2012 r. w K., w gminie G., w powiecie (...), w województwie (...) działając wspólnie i w porozumieniu po uprzednim zdemontowaniu z budynku kościoła miedzianych rynien o wartości 5000 zł dokonali ich zaboru w celu przywłaszczenia na szkodę Parafii (...) w K., przy czym M. D. czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w stosunku do M. S. i R. D., zaś w stosunku do M. D. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 5 września 2013r.:

I. oskarżonych M. D., M. S. oraz R. D. uznał za winnych popełnienia zarzucanych im czynów wyczerpujących dyspozycję art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk oraz z art. 278 § 1 kk wobec M. S. oraz R. D., zaś wobec M. D. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, przy czym ustalił, w zakresie czynu z pkt III aktu oskarżenia, że wartość skradzionych rynien wynosi 4 000 złotych i przyjmując, że czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw skazał oskarżonych - M. S. oraz R. D. na podstawie art. 278 § 1 kk, zaś M. D. na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył M. S. oraz R. D. kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył M. D. karę jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzył oskarżonym kary grzywny: M. S. oraz R. D. w wysokości po 100 stawek dziennych po 10 zł za stawkę, zaś M. D. 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych wobec każdego z nich;

III. na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec wszystkich oskarżonych solidarnie obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: Parafii (...)w G. kwoty 5.201 złotych oraz na rzecz Parafii (...) w K. kwoty 4.000 złotych;

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym M. D. i M. S. okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 lipca 2012r. do dnia 16 lipca 2012r.;

V. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłatę: od M. S. oraz R. D. po 380 zł, a od M. D. 600 zł oraz obciążył ich poniesionymi w sprawie wydatkami po 373,06 zł.

Wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. uprawomocnił się, natomiast apelacje od tego wyroku wnieśli oskarżeni M. D. i R. D..

Oskarżony M. D. zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze. Na podstawie art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucił rażąca surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Podnosząc ten zarzut wniósł o zmianę wyroku przez znaczne złagodzenie wymierzonej kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wniósł jednocześnie o zwolnienie go z kosztów postępowania odwoławczego.

Oskarżony R. D. zaskarżył wyrok również w części dotyczącej orzeczenia o karze. Na mocy art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucił rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia w wolności.

Stawiając ten zarzut oskarżony wniósł o zmianę wyroku przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności i orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wniósł jednocześnie o zwolnienie go z kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonych R. D. i M. D. są oczywiście bezzasadne i zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Z tego względu oraz zważywszy na złożenie wniosku o sporządzenie pisemnych motywów wyroku Sądu odwoławczego wyłącznie przez oskarżonego R. D. Sąd II instancji, mając na względzie treść art. 457 § 2 kpk, ogranicza uzasadnienie orzeczenia do ustosunkowania się do zarzutu i wniosku apelacyjnego sformułowanego w środku odwoławczym tego oskarżonego.

Sąd Rejonowy dużo uwagi w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku poświęcił uzasadnieniu wymiaru i rodzaju orzeczonych wobec wszystkich oskarżonych kar. Należy zgodzić się z Sądem orzekającym, że brak jest w niniejszej sprawie okoliczności przemawiających za orzeczeniem wobec R. D. kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, a także przesłanek z art. 69 kk pozwalających na warunkowe zawieszenie wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności, co postuluje on w osobistej apelacji. W ocenie Sądu Okręgowego nie ma podstaw do podzielenia poglądu apelującego, iż orzeczona wobec niego bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy jest, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, karą rażąco surową.

Jak wynika z utrwalonego już w tej kwestii orzecznictwa Sądu Najwyższego, rażąca niewspółmierność kary zachodzi bowiem wtedy, gdy suma zastosowanych kar zarówno zasadniczych, jak i dodatkowych wymierzonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok SN z 10.07.1974 r., V KRN 60/74, OSNKW 1974, z. 11, poz. 213).

Nie ulega wątpliwości, iż oskarżony R. D. dopuszczając się popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów w sposób oczywisty i niewątpliwie znaczący naruszył porządek prawny. Okoliczność ta samodzielnie nie przesądziła o konieczności orzeczenia wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Należy bowiem zauważyć, iż przesłanką decydującą o tym, czy kara ma być orzeczona w postaci bezwzględnej, czy też z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest ocena, w jakiej postaci kara ta osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to musi znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. Dlatego też mając na uwadze fakt, iż oskarżony ten przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 kk, co jest okolicznością obciążającą, a nadto biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia tych czynów, w szczególności zaplanowany sposób działania, motywację (zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej) i wartość wyrządzonej szkody oraz jego uprzednią karalność za przestępstwa przeciwko mieniu, Sąd Okręgowy podzielił pogląd Sądu I instancji, iż nie ma podstaw do orzeczenia wobec niego kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, ani też do zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Poprzednio orzekane wobec niego kary nieizolacyjne nie odniosły zamierzonych skutków, skoro R. D. ponownie wszedł na drogę przestępstwa. W tej sytuacji nie można dopatrzeć się w jego przypadku pozytywnej prognozy kryminologicznej. Nie można uznać, iż wystarczającym powodem ku temu, aby oskarżony mógł skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności jest jego sytuacja osobista oraz rodzinna. Powołane w osobistej apelacji okoliczności takie jak fakt, że pozostaje on w stałym związku i ma na utrzymaniu dziecko, jest jedynym żywicielem rodziny, pracuje na budowie i jest w trakcie poszukiwania stałej pracy, nie dają wystarczających podstaw do przyjęcia raz jeszcze wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Bez znaczenia dla takiej oceny pozostaje treść wywołanej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczącej R. D.. Bezsporne jest to, iż biegli stwierdzili u oskarżonego nieprawidłową

osobowość (k. 134-136), jednakże w końcowych wnioskach uznali, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, a stwierdzona nieprawidłowa osobność nie spowodowała, iż jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem była zniesiona lub ograniczona w znacznym stopniu. Nietrafnym argumentem jest również wskazanie, że Sąd orzekł karę w takim wymiarze jak w zaskarżonym wyroku pomimo, iż dwa spośród trzech występów przypisanych oskarżonemu popełnione zostały jedynie w stadium usiłowania. Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 14 § 1 kk sąd wymierza karę za usiłowanie w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa. Nie było żadnych racjonalnych, a tym bardziej prawnych przesłanek, aby również z tego powodu orzeczoną karę złagodzić, ani też by uznać, że w niniejszej sprawie ma zastosowanie art. 60 § 3 kk, który dotyczy sytuacji nie mających miejsca w niniejszej sprawie. Z brzmienia powołanego art. 60§3 kk wynika, iż sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Przesłanki wskazane w tym przepisie nie zostały w stosunku do R. D. zrealizowane. Oskarżony ten działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w dochodzeniu przyznał się on wprawdzie do popełnienia zarzucanych mu czynów, jednakże odmówił składania wyjaśnień, a zatem nie można przyjąć, iż ujawnił on organowi powołanemu do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w ich popełnieniu oraz istotne okoliczności ich popełnienia. Wcześniej wyjaśnienia w sprawie złożył jego ojciec M. D., który szczegółowo opisał okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonemu przestępstw oraz przedstawił udział w nich poszczególnych osób. W tej sytuacji nie można absolutnie uznać, iż w stosunku do oskarżonego R. D. przy wymiarze kary Sąd winien zastosować dobrodziejstwa wynikające z art. 60 § 3 kk.

W związku z powyższym prawidłowe było uznanie Sądu meriti, iż R. D. jest przestępcą na tyle zdemoralizowanym, że zachodzi wobec niego konieczność orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Izolacyjna kara pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy wzmocniona orzeczoną karą grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych stawka to kara wyważona, sprawiedliwa i nie nosi cech rażącej surowości. Pozostaje ona w zgodności z dyrektywami sądowego wymiaru kary określonymi w art. 53 kk i z tych względów nie ma powodów do jej zmiany, bądź złagodzenia w postępowaniu odwoławczym. W ocenie Sądu II instancji jest ona adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości przypisanych czynów. Kara w takim wymiarze, w świetle okoliczności sprawy trafnie wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, spełni zamierzone cele i to zarówno w ramach prewencji szczególnej – uświadomi oskarżonemu – osobie, która po raz kolejny weszła w konflikt z prawem, naganność swojego postępowania i prewencji ogólnej – ugruntuje w społeczeństwie poczucie nieuchronnego ukarania sprawcy karą współmierną do wagi popełnionego występk.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd odwoławczy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk orzekł, jak w wyroku. Orzeczenie o kosztach sądowych za II instancję oparł o przepis art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk oraz art. 8 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 30 czerwca 1973r., nr 27, poz. 152 ze zm.). Nie znalazł Sąd podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów postępowania odwoławczego, gdyż jest on młodym, zdrowym człowiekiem, pracującym dorywczo. Będzie zatem w stanie zasądzone koszty postępowania odwoławczego uiścić bez uszczerbku dla koniecznego utrzymania siebie i najbliższej rodziny.